

30.1.2015

MEDDELELSE TIL MEDLEMMERNE

Om: Andragende nr. 2148/2013 af Greedo Förster, tysk statsborger, om retten til at opsigse en energiforsyningskontrakt

1. Sammendrag

Andrageren mener, at energiforbrugere bør have ret til at opsigse deres forsyningskontrakter. Han opfordrer Europa-Parlamentet til tilpasse direktiv 2011/83/EU om forbrugerrettigheder til dette formål. For tiden er varslet for opsigelse på to uger efter undertegnelse af kontrakten. Andrageren mener, at denne frist er for kort.

2. Opfyldelse af betingelserne for behandling

Andragendet opfylder betingelserne for behandling (fastslået den 5. september 2014). Kommissionen anmodet om oplysninger (forretningsordenens artikel 216, stk. 6).

3. Kommissionens svar, modtaget den 30. januar 2015

Kommissionens bemærkninger

Ifølge artikel 2, nr. 1), i direktivet om forbrugerrettigheder forstås ved en "forbruger" "*enhver fysisk person, der i forbindelse med de af dette direktiv omfattede aftaler ikke handler som led i sin erhvervs-mæssige virksomhed*".

Denne definition bruges generelt i al EU-lovgivning, hvis formål er øget forbrugerbeskyttelse. En lignende definition er fastlagt i f.eks. direktiv 2005/29/EF om virksomheders urimelige handelspraksis¹ og direktiv 93/13/EØF om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler osv.

¹ EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22.

Der er truffet et politisk valg fra EU-lovgivernes side om at gøre noget ved de problemer, som forbrugerne (fysiske personer, der ikke handler som led i deres erhvervsmæssige virksomhed) oplever, og at indføre regler med det formål at yde dem en god beskyttelse, som vil kunne opveje deres svage position i forhold til sælgeren eller leverandøren. Dette har man anset for nødvendigt, for at det indre marked kunne blive etableret og fungere korrekt, og det er nedfældet i EU's charter om grundlæggende rettigheder, som i artikel 38 kræver, at der sikres et højt forbrugerbeskyttelsesniveau i Unionens politikker.

I betragtning 13 i direktivet om forbrugerrettigheder hedder det imidlertid: "*Medlemsstaterne bør fortsat i overensstemmelse med EU-lovgivningen have kompetence til at anvende bestemmelserne i dette direktiv på områder, der ikke er omfattet af dets anvendelsesområde. Medlemsstaterne kan derfor opretholde eller indføre national lovgivning, der svarer til bestemmelserne eller visse bestemmelser i dette direktiv, for så vidt angår aftaler, der falder uden for dette direktivs anvendelsesområde. F.eks. kan medlemsstaterne beslutte at udvide anvendelsen af reglerne i dette direktiv til fysiske eller juridiske personer, der ikke er forbrugere i dette direktivs forstand, såsom ikke-statslige organisationer, nyetablerede virksomheder eller små og mellemstore virksomheder.*

Det er Kommissionens erfaring, at nogle medlemsstater har gjort brug af en sådan valgmulighed for så vidt angår anden forbrugerbeskyttelseslovgivning, f.eks. inden for urimelige handelspraksisser.

Derfor er det op til de tyske nationale myndigheder (regeringen og parlamentet) at tage dette andragende i betragtning og overveje, hvorvidt det vil være hensigtsmæssigt at udvide anvendelsesområdet for de tyske bestemmelser i deres civillovbog, hvormed direktivet om forbrugerrettigheder er gennemført i tysk lov, til juridiske personer eller til fysiske personer, som ikke er forbrugere, under hensyntagen til relevante elementer i den nationale lovgivning og i Den Tyske Forfatningsdomstols retspraksis.

Konklusion

Den tyske lovgivende myndighed kan, jf. EU-retten, udvide anvendelsen af bestemmelserne i direktivet om forbrugerrettigheder til også at omfatte juridiske personer eller fysiske personer, der ikke er forbrugere i forbrugerrettighedsdirektivets forstand.